

Vartiaisten Viesti

2 ★ 2020

Yhteys sukuumme

Toimituksen palsta

Palstalle voi lähettää uutisia, lehtileikkeitä, onnitteluja ja tervehdyksiä.
Palstalla kerrotaan myös sukuseuran kuulumisia ja tiedotuksia.

TIEDOKSI

Osa sukuseuran tuotteista on tällä hetkellä loppunut. Eniten on kysytty sukuseuran isännäviiriä.

Tiedustelemme nyt, ketkä haluavat tehdä **sitovan** tilauksen viiristä? Tilaamme sen mukaan tuotetta ja lopullinen hinta varmistuu vasta, kun tiedämme tilatun kappalemäärän.

Ottakaa yhteyttä joko puheenjohtaja Antti Vartiaseen tai sukutuotteiden myynnistä vastaavaan Kristiina Koskivaaraan. Yhteystiedot takakannessa.

Merkitsettehän tilaukseenne täydelliset tiedonne, jotta voimme tilanteen niin vaatiessa ottaa teihin yhteyttä välttääksemme mahdolliset epäselvyydet.

KANSIKUVAT

Kuva vasemmalla ylärivissä:

Juhannusaattona 1991 vedettiin sukumme isännäviiri ensi kerran salkoon. Paikka oli Kokkolan saaristossa Bågastholmin Yksmännyn tilalla ja salkoon vetäjänä oli suvun silloinen esimies Osmo Vartiainen.

Kuva keskellä ylhäällä:

Sukuseuran viiri nousemassa Hotelli Savonsolmun lippu-tankoon sukujuhlilla 1997. Lipunnostajina Jenni Vartiainen (17 v.) Lapinlahdelta ja Arvo Vartiainen Kurenpolvelta.

Kuva oikealla ylhäällä:

Vuonna 2006 pidetyssä kesäjuhlassa Mikkelissä viirin nosto oli poikkeuksellisesti viirin lasku, koska ainoa mahdollisuus oli laskea se riippumaan sisäpihan parvekkeelta, laskijana oli Martti Vartiainen. Alapuolella olevalla terassilla kohotettiin malja viirin kunniaksi ja samalla soi Vartiaisten fanfaari, jonka Tomi "Varre" Vartiainen sävelsi vuonna 2001. (Varresta lisää sivuilla 11-12.)

Kuva alhaalla:

Vartiaiset esittäytyivät itäsuomalaisten sukujen juhlakulku-eessa Tuusniemellä 1992. Edessä nimikylttiä kantava Arvo Vartiainen ja hänen takanaan viiriä kantavat (vasemmalta lukien) Henrik Vartiainen, Rauni, Osmo, Veikko ja Olavi Vartiainen, Arja Melartin sekä Lauri Vartiainen.

PERUSTETTU VUONNA 1948
LAUTTASAARI

**LEHDESTÄ
LUETTUA...**

Luin tänään lokakuun 25. päivänä Lauttasaari-lehden (nro 36/22.10.2020) kirjoitusta "Lauttasaaren lääkäritarina" ja alaotsikon "Pensala Paimiosta" alta löytyi mielestäni kiinnostavaa tietoa. Siinä kerrottiin mm. näin:

"Lauttasaaren toinen lääkäri oli Väinö Pensala (1912-1981)." --- "Sota-aikana Pensala toimi lääkärinä luovutetun Karjalan alueella ja tapasi siellä vuonna 1941 tulevan puolisonsa sairaanhoitaja **Viiva Vartiaisen**. Perheeseen syntyi neljä lasta."

--- "Pensaloiden ensimmäinen asunto oli 1945 Lauttasaarentie 3:ssa, joka tunnettiin KOP:n ja apteekin talona. Asunto kävi ahtaaksi lapsiperheelle, ja kun isä tarvitsi vastaanottoa varten tilaa, perhe muutti Helsingintie 9:ään Mankion kaupan taloon (nyk. Pajalahdentie), josta edelleen Meripuistotie 3:een ja sieltä edelleen perhetutun arkkitehti Markus Tavion suunnittelemaan asuintaloon Lielahdentie 2:een v. 1952."

Viiva kuului Kaavi Retuinen Paavo ja Juho Vartiaisen jälkeläiset (Vartiaisten Vaiheita II) sukuhaaraan. Kirjan sivulla 88 taulussa 62 kerrotaan tarkemmin Viivasta ja hänen perheestään. Tosin huomasin tekstissä virheen: siinä sanotaan "(Taulusta 45)", mutta oikea taulu on 57: "Juho (Johan) Pekka Vartiainen s. 24.4.1880 k. 6.5.1918". Kirjassa on sivuilla 72-73 kuvia Viivasta, isästä, äidistä ja sisaruksista.

Sisarukset Viiva ja Jouko Kullervo osallistuivat (Vartiaisten Viesti lehden nro 5/1990 kuvasivun 6 mukaan) ainakin vuoden 1990 Syysparlamenttiin Lallukassa.

Tutkiva journalisti

MUITAKIN KUIN HEVOSVARKAITA – KUOPIOLAISPOJASTA SUOMEN NÄLÄNHÄDÄN LIEVITTÄJÄKSI

Kirjan ”Nälkämaasta hyvinvointivaltioksi – Suomi kehityksen kiinniottajana” (Toim. Juhani Koponen ja Sakari Saaritsa, Gaudeamus 2019) luvusta 5 ”Nälkäkriisi-Suomi: Kansainvälinen apu ja kotimaiset panostukset” (Kirj. Antti Häkkinen ja Andrew G. Newby) käy ilmi, että Suomen kansa kärsi ruanpuutteesta 1860-luvulla katovuosien ja heikon hallinnon vuoksi niin pahoin, että pahimpana vuonna 1868 maan noin 1,8 miljoonan väestö pieneni lähes 100.000 hengellä. Tämä Länsi-Euroopan rauhanajan viimeinen suuri nälkäkatastrofi synnytti laajaa kansainvälistä huomiota ja myös merkittävää avustustoimintaa. Syksyn 1867 ja syksyn 1868 välillä hätäapu Suomeen oli runsainta ja siitä 44% tuli Venäjältä (keisarikunnan hallinnolta ja yksityisiltä, ennen muuta Pietarin suomalaisilta), 31% Pohjois-Saksan ruhtinaskunnista, 8% Englannista, 6% Tanskasta, 5% Sveitsistä, 4% Ruotsista ja 1,5 % Vironmaan kuvernementistä sekä 0,5 % muualta.

Viron osuus hätäavun lähtömaana tuntui asiasta lukiessani yllättävän suurelta. Mutta varsinainen jymy-yllätys oli se, että kaiken Virosta Suomeen lähteneen avustuksen oli järjestänyt yksi ja sama, sukututkimusharrastukseni myötä isomummoni enoksi tietämäni, Tallinnan ruotsalais-suomalaisen St. Michaelis-seurakunnan kuopiolaissyntyinen kirkkoherra Lars Erik Mozelli. Luonnollisesti ilahduin tästä ”tapaamisesta” kaukaisen sukulaiseni kanssa. Sillä sanotaanhan, että sukututkimuksessa törmää useammin ”hevosvarkaisiin” kuin hyväntekijöihin, ja nyt oli kyse tuhansien suomalaisten hengen ja terveyden pelastajaksi osoittautuneesta henkilöstä, joka lisäksi teki kaiken tämän hyvän ilman kenenkään käskyä pelkästään oman harkintansa ja vakaumuksensa pohjalta.

Lars Erik Mozelli syntyi 28.11.1828 kuopiolaisen värjärimestari Nils Filip Mozellin (1784-1842) ja Margareta Elisabet Lindströmin perheeseen, johon tuolloin kuului vanhempien lisäksi myös neljä vuotta aikaisemmin syntynyt Cathrina Elisabeth, jonka tyttärestä tuli sittemmin isomummoni. Perheen isä on Iisalmen maalais-seurakunnan kirjauksen mukaan muuttanut vuonna 1819 Turusta Lampaanjärven kylään (Nykyisin Pielaveden kuntaa), josta hän oli sitten melko pian jatkanut muuttomatkaansa Kuopioon. Turusta lähdön välitön syy oli tulipalo, jossa hän menetti talonsa ja värjäämöliikkeensä. Kuopioon hän perusti vastaavanlaisen värjäämön. Nils Filip M. oli syntynyt kuvanveistäjän poikana Örebrossa Ruotsissa, jonne hänen vanhempansa tai sukunsa oli muuttanut Pohjois-Italiasta. Kuopion Vanhalta (Hatsalan) hautausmaalta löytyy Nils Filipin rautainen hautaristi.

”Hyväntekijämme” Lars-Erik M. on kirjattu Kuopion triviaalikoulun oppilaaksi vuonna 1837, Kuopion lukion oppilaaksi 1845-1848 ja ylioppilaaksi Helsingissä 22.6.1848 arvosanalla laudatur. Syksyllä 1849 hän on aloittanut opinnot Helsingin yliopiston teologisessa tiedekunnassa, ja papiksi hänet on vihitty Kuopiossa 5.12.1854. Papin uran hän aloitti kappalaisen apulaisena Pielavedellä 1854-1856, toimien sitten kirkkoherran apulaisena Liperissä ja Rääkkylässä 1857-1858. Tallinnassa hän aloitti Ruotsalais-suomalaisen seurakunnan pastorina ja vt. kirkkoherrana 1858, toimien

sitten saman seurakunnan vakinaisena kirkkoherrana 1859-1868 ja vuodesta 1869 lähtien kaupungin tuomiokapitulin asessorina. Hän kuoli Tallinnassa 23.2.1896. Hänet haudattiin todennäköisesti Ruotsalais-suomalaisen seurakunnan hautausmaahan, joka Neuvosto-Viron aikana joutui hävityksen kohteeksi. Niinpä en löytänyt hänen hautakiveään, jota erään Tallinnan-matkani yhteydessä haeskelin.

L.E. Mozelli vihittiin avioliittoon Helsingissä 1863 Hulda Rosalie Forssanderin kanssa, ja heille syntyi kolme tytärtä ja poika Uno, joka kuoli nuorena miehenä Persiassa. Tyttäristä vanhin Anna avioitui Johan Alexander Collanin kanssa, joka toimi appensa seuraajana kirkkoherrana Tallinnassa vuoteen 1890 ja sittemmin kirkkoherrana ja rovastina Parikkalassa. Anna ja Johan Collanin avioliitto oli lapseton. Hulda Lydiaksi kastettu keskimäinen tytär avioitui helsinkiläisen lääkärin R. Löfqvistin kanssa, ja heille syntyi kolme poikaa. Nuorin tytär Inez oli kieltenopettaja ja toimi pitkään Tampereella. Äiti-Huldan sekä Anna ja Inez Mozellin yhteinen hautakivi löytyy Helsingin Hietaniemen hautausmaalta, ja samalla hautausmaalla ovat myös Lydia Löfqvistin ja hänen poikiensa hautakivet.

Hautakivet kirjoituksineen tuntuvat tavallaan jäsentävän ja kiinnittävän ajatuksissamme sukuhistorian henkilöitä oikeisiin kohtiin ja yhteyksiin.

Allekirjoittaneelle fyysisenä muistutuksena tämän kirjoituksen henkilöistä on myös toiminut N.F. Mozellin raha-arkku, jonka hän oli ainoana isompana esineenä kellon ohella oli onnistunut pelastamaan Turuntalonsa tulipalosta, ja joka on sittemmin periytynyt suvussamme ja on nyt hallussani. Arkun sisäpuolelle isoisäni on joskus 100 vuotta sitten kirjoittanut arkun historian, josta ilmenee sen omistajien nimien lisäksi mm. se, että yllämainittu Cathrina Elisabeth Mozelli käytti sitä matka-arkkunaan käydessään tapaamassa veljeään Tallinnassa.

Toisena, fyysisesti paljon pienempänä, muistutuksena on olohuoneemme peilipöydällä pidetty isoisäni isän ja kaimani nuuskarasia – ainoa muistoesine hänestä, jonka avioliiton kautta pieni osa geeniperimästäni tulee Mozellien suvusta.

Antti Vartiainen

Vartiaiset ry:n varsinainen sukukokous 2020

Paikka: Jalkaväkimuseo, Mikkeli
Aika: Lauantaina 22.08.2020 klo 13.35 – 15.25

Hallituksen puheenjohtaja Antti Vartiainen avasi kokouksen. Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Harri Vartiainen ja sihteeriksi Tuula Vartiainen ja pöytäkirjan tarkastajiksi valittiin Kristiina Koskivaara ja Arja Melartin.

Kokoukseen osallistuivat:

Antti Vartiainen
Kristiina Koskivaara
Arja Melartin
Tapio Vartiainen
Matti Asomäki
Marja-Terttu Haikaravirta
Harri Vartiainen
Tuula Vartiainen

Kuva: Tapio Vartiainen

Pieni osallistujamäärä selittynee (toivottavasti) koronan aiheuttamasta informaatiovaikeudesta. Kokouks-tiedot eivät ennättäneet lehteen nro 1, vaikka lehden ilmestymistä viivytettiin. Kaikilla ei ilmeisesti ole mahdollisuutta lukea nettisivujamme, jossa täsmällinen aika- ja paikkatieto ilmoitettiin sääntöjen vaati-man 30 vrk ennen kokouksaika sisällä.

Esitettiin tilikauden 1.1. – 31.12.2019 tilinpäätös, toimintakertomus ja toiminnantarkastajan lausunto. Tilinpäätös osoitti alijäämää 1.345,60 €. Vahvistettiin tilinpäätös ja myönnettiin vastuuvapaus.

Vahvistettiin toimintasuunnitelma, tulo- ja menoarvio sekä jäsenmaksun suuruus. Jäsenmaksu on edel-leen **40 €/ruokakunta**.

Päätettiin valita hallitukseen vuodelle 2021 neljä varsinaista jäsentä ja viisi varajäsentä. Heidät valittiin seuraavasti:

puheenjohtajaksi: Antti Vartiainen
varsinaisiksi jäseniksi: Tapio Vartiainen, Marja-Terttu Haikaravirta ja Teemu Vartiainen
varajäseniksi: Jani Koskinen, Heikki Vartiainen, Erkki Vartiainen, Lauri Vartiainen ja Satu Heymann

Kokouksen jälkeen saimme tutustua todella asi-antuntevan oppaan avulla Jalkaväkimuseoon.

Mielenkiintoinen kierros aikaansai runsaasti kes-kustelua ja kertomuksia henkilökohtaisista tai vanhempien ja isovanhempien kokemuksista.

Kokouksen aikana olivat Mikkeliin saapuneet runsaat sateet, joista ”todisteena” tämä Tapion ottama kuva Jalkaväkimuseon rakennuksista ja piha-alueesta.

Lisää kuvia seuraavilla sivuilla. (Kuvat: M-T.H.)

TOIMINTAKERTOMUS TILIKAUDELTA 1.1.-31.12.2019

(ja tärkeimmät tiedot alkuvuodelta 2020)

Kertomusvuoden **varsinainen sukkokokus** pidettiin 10.8.2019 Kuopiossa Hotelli Puijonsarvessa. Tilaisuuteen osallistui 24 jäsentä (joiden nimet julkaistiin muun kokousaineiston ohella Vartiaisten Viestissä 2/2019).

Hallitukseen 2019 kuuluivat Antti Vartiainen, puhj., Tapio Vartiainen varapj., Marja-Terttu Haikaravirta ja Teemu Vartiainen sekä varajäseninä Jani Koskinen, Erkki Vartiainen, Heikki Vartiainen ja Lauri Vartiainen.

Hallitus piti sähköpostikokoukset alkuvuosina 2019 ja 2020. M-T Haikaravirta on vastannut **arkistosta**, Jani Koskinen **DNA-tutkimuksesta** ja Lauri Vartiainen **jäsenrekisteristä**.

Vartiaisten Viesti ilmestyi 2019 jo vakiintuneeseen tapaan kahtena numerona, keväällä ja syksyllä. Numero 1/2020 ilmestyi kesäkuussa. Lehden päätoimittajana jatkoi Arja Melartin.

www.vartiaiset.fi – sivuista ovat vastanneet Tuukka Puranen ja Teemu Vartiainen, **www.facebook.com/vartiaiset** - sivun ovat avanneet Päivi Mujunen ja Teemu Vartiainen.

Sukurekisteristä on vastannut Jouni Kainulainen. Matti Asomäki on jatkanut arkiston **digitointia**. **Sukutuotteiden myynnistä** on vastannut Kristiina Koskivaara.

Tilinpäätös vuodelta 2019 osoittaa 1.345,60 euron alijäämää (edelliskaudella alijäämä 526,60 €). Verohallinto on vahvistanut tappion em. alijäämän suuruisena. Toiminnantarkastajan Kare Vartiaisen tilinpäätöksen hyväksymistä puoltava lausunto on pvm:ltä 11.3.2020.

Jäsenmaksun 30 € tilikaudelta 2019 maksoi 52 jäsentä (edelliskaudelta 57 jäsentä).

Pankkitilin saldo vuoden lopussa oli 1.731,20 € ja päivän saldo 31.7.2020 oli 2.595,04 € (edellisvuonna 31.7. saldo oli 2.792,18 €).

Varsinaisen **sukukokouksen** hallitus päätti järjestää Jalkaväkimuseossa Mikkelissä 22.8.2020.

Mannerheim-ristin ritareiden kuvia katselemassa.

Oikealla Kristiina, Tapio ja opas.

Porrassalmen taistelu 13.6.1789

Porrassalmi on Suur-Savon historiallisesti merkittävintä ja ajallisesti syvintä kulttuurimaisemaa esihistoriallisine ja historiallisine muistoineen. Porrassalmen kulttuurimaisema avautuu molemmin puolin vanhaa **Mikkelin** ja Lappeen väliseltä maantieltä. Alueella on kuuluisa Tuukkalan rautakautinen kalmisto ja se on ollut varhaisen hallintopitäjän keskus. Historiallisella ajalla alueelle on perustettu lukuisia kartanoita ja suurtiloja. Porrassalmen tie on yksi Porrassalmen historiallista ympäristöä muovaavista elementeistä. Seitsemän kilometrin pituinen museotie on perua vanhasta Mikkeli-Lappeenranta -tiestä. Maisemallisesti merkittävään Porrassalmen harjuun liittyy lukuisia muistoja Kustaan sodan aikana 1789 käydystä taistelusta.

Arkkitehti Armas Lindgrenin suunnittelema muistomerkki tien varrella on paljastettu 1923. (Kuvat: M-T.H. ja M.A.)

Porrassalmen taistelu 13.6.1789 on epäilemättä maineikkain Suomen kamaralla ennen itsenäisyyttä aikaa käydyistä taisteluista. Siksi taistelun vaiheiden tutkiminen on jatkuvasti kiehtonut sotahistorioitsijoita.

Porrassalmen taistelu oli tärkeä viivytystaistelu, joka antoi joukoille aikaa hankkia miehistö- ja tarvike-täydennystä sekä järjestäytyä uudelleen. Mikäli Porrassalmella ei olisi taisteltu tai taistelu olisi hävitty, olisivat venäläiset päässeet laajentamaan alkumenestystään ratkaisevalla tavalla ja mahdollisesti koko Savo ja Karjala olisi menetetty. Muita Porrassalmen sankareita väheksymättä voiton arkkitehtina voidaan pitää majuri Järgerhornia, joka tajusi nopeasti taistelumaaston suomat mahdollisuudet, laati maaston ja joukkojen suorituskyvyn mukaisen taistelusuunnitelman ja sai tahdollaan jokaisen omaksumaan sen.

Vuoden 1789 lopulla ja seuraavana vuonna Mikkelin alueella ei käyty sotatoimia, mutta sotilaiden huoltoon Mikkelin pitäjäläiset osallistuivat. Sodan ratkaisutaistelu oli 9.7.1790 käyty Ruotsinsalmen meritaistelu. Voiton jälkeen Kustaa III tarjosi rauhaa Venäjän Katariina II:lle. Keisarinna taipui rauhaan, joka solmittiin Värälässä 14.8.1790. Savon ja **Mikkelin** oloihin se ei tuonut muutoksia, sillä rajat pysyivät ennallaan kolme vuotta kestäneen sotimisen jälkeen.

Liikkumisen iloa

93-vuotias Aimo Vartiainen potkuttelee joka päivä kahdeksan kilometrin lenkin kotimaisemissaan Koskenkylässä

Liikunnallisen elämänsä aikana hän on ehtinyt pujotella niin Alppien olympiarinteissä kuin kiertää Lapin laajat selkoset maanmittarin saappaissa. 93-vuotias Vartiainen potkupyöräilee tutun reitin rollaattorilla. Lumisena aikana samainen lenkki taittuu potkukelkalla.

Liikkuminen on aina kuulunut Vartiainen elämään. Niin olympiatasolla urheillen, nousevia kykyjä valmentaen, kuin Lapin luonnossa kulkien.

Aimo Vartiainen syntyi 14.7.1927 Rovaniemellä. Perhe asui metsäyhtiön kartanossa nykyisen Lyseonpuiston lukion paikalla. Kaksikerroksisessa rakennuksessa oli metsänhoitajien asuntoja, katutasossa yhtiön konttori sekä autotallit ja verstaas

”Katuja ei liiemmin aurailtu, joten saatoin laskea suksilla Ruokasenkata suoraan Kemijoen jäälle ja hiihtää sieltä Ounasvaaran päälle”, Vartiainen muistaa. ”Jokihan jäätyn silloin eri lailla, kun säännöstelyä ei ollut. Latuja ei sen kummemmin hoidettu, vaan ihmiset tekivät ne hiihtäessään”, hän jatkaa.

Lapin sotilaspoikain pujottelumestaruuskisat käytiin Ounasvaaralla talvella 1943, voiton vei Aimo Vartiainen. Uutuuslajin saloihin rovaniemeläiset pääsivät Kanadasta oppia hakeneen Eino Penttilän opissa. Myös saksalaisaika kehitti lajia Rovaniemellä.

Vartiainen valmistui diplomi-insinööriksi teknillisestä korkeakoulusta Espoon Otaniemestä. Tuoreena maanmittausinsinöörinä hän kieltäytyi Helsingissä tarjotusta paikasta asutuslakia valmisteleavassa työryhmässä. Hän halusi maanmittariksi Lappiin. Vartiainen työpanoksella olikin merkittävä rooli, kun porotiloja alettiin perustaa vuonna 1969 Lokan ja Porttipahdan säännöstelyalueelta siirtyneiden asuttamiseksi. Työ alkoi jo ennen lakimuutosta. Vartiainen tehtävänä oli suorittaa katselmuksia eli selvittää, millaisia porotilojen pitäisi olla, jotta ne palvelisivat käyttäjiään. Työmatkoillaan Vartiainen asui paikallisten ihmisten luona. Näin syntyi luottamus.

Lapin selkosille Vartiainen tie koukkasi Alppien ja Kalliovuorten kautta. Ennen työvuosiaan hän ehti luoda komean urheilu-uran talvilajien pareissa. Mitaleja nuorukaiselle kertyi kouluvuosina niin hiihdosta kuin mäkihypyistä, kunnes ykköslajiksi valikoitui tuolloin maassamme vielä lapsenkengissä ollut talvilaji, alppihiihto. Vartiainen muutti jopa lukioon Kuopioon, sillä siellä oli oikea pujottelurinne.

Täysi-ikäisyyden kynnyksellä Vartiainen pujotteli nuorten Suomen mestariksi. Vuonna 1948 hän edusti maatamme lajin ensimmäisessä Suomen olympiajoukkueessa Itävallan Sankt Moritzissa sekä kaksi vuotta myöhemmin MM-kisojen maajoukkueessa Yhdysvaltojen Aspenissa. Aspenissa hän päätyi muuan muassa cocktail-kutsujen jatkoille itsensä Gary Cooperin kutsumana – vaikkei alkoholia nauttinutkaan. Urheilu-ura sai jäädä, kun opinnot Teknillisessä korkeakoulussa jäivät jälkeen pitkien kisamatkojen johdosta.

Hiihtoseuran kunniajäsen ”Aipparan” alkutalven ilonaihe on päivittäisen liikuntareitin korjaus. Koskenkylän koulun ohittava kevyen liikenteen väylä oli saanut jyrkän ojan vieressä pintaansa vaarallisen murtuman. Vartiainen soitti kaupungille, ja seudun asukkaiden vilkkaasti käyttämä väylä korjattiin kuntoon. – ”Tienreunaan rakennettiin vieläpä komea kaidekin”, Vartiainen kiittelee.

Saavutuksia: pujottelun nuorten Suomenmestaruus 1945, Sankt Moritzin talviolympialaisissa pujottelussa 21. sija 1948, Aspenin pujottelun maailmanmestaruuskilpailuissa 35. sija 1950, suurpujottelun akateemisissa maailmanmestaruuskilpailuissa hopeaa 1950.

Loi työuran maanmittausinsinöörinä. Jäi eläkkeelle 1990.

Osittainen lainaus: Lapin Kansa, Uusi Rovaniemi 20.11.2020, Kuva: Jussi Leinonen

(Aimo Vartiainen kuuluu sukuhaaraan ”Kaavin Jyrinlahden Antti Vartiainen jälkekäiset”)

Hannes Vartiainen

Syntynyt Järvenpäässä vuonna 1980. Täyttää 40 vuotta tiistaina 10. marraskuuta.

■ Valmistunut medianomiksi ammattikorkeakoulu Stadian elokuvaalinjalta 2004.

■ Dokumenttielokuvia: Hanasaari A (2009), Erään hyönteisen tuho (2010), Häivähdys elämää (2012), Hätäkutsu (2013), Puheenvuoro (2017), Finlandia-katsaus no. 701 (2017).

■ Elokuvat voittaneet monia palkintoja muun muassa Tampereen elokuvajuhlilla, Torontossa, Hongkongissa. Yöperhosten salattu maailma sai Janus-palkinnon Saksassa Full-Dome-festivaalilla, jossa kilpaili yli 90 planetaarioelokuvaa.

■ Harrastaa sirkusta ja kiertänyt saksalaisen Bombasticon kanssa Suomessa ja Euroopassa pitämässä lasten sirkustyöpajoja vuodesta 1997 alkaen.

HANNES VARTIAINEN on tehnyt Pekka Veikkolaisen kanssa luontodokumentteja, jotka saavat Tähtien sotien ja muiden tieteis-elokuvien avaruusotukset näyttämään kesyiltä.

Myös röntgentomografia ja niiden muut välineet kilpailevat leffojen tehosteteknologian kanssa edistyneisyydestä. Pian nelikymppinen Vartiainen valokuvasi koko teini-ikänsä ja oli kiinnostunut elokuvista. Hän opiskeli ohjausta Helsingin ammattikorkeakoulu Stadiassa 2000-luvun alussa, mutta tuskin itsekään aavisti, millaisia elokuvia aikanaan tekisi.

”Jo lukiossa oli selvää, että haluan tehdä elokuvia, mutta silloin mielessä olivat näytelmäelokuvat. Niiden ohjaamista opiskelinkin. Stadian aikaan dokumentit tuntuivat eettisesti hankalilta, kun niissä puututaan oikeiden ihmisten elämään”, Vartiainen muistelee. ”En usko, että nuoruuden ajatuksilla on ollut vaikutusta aihevalintoihin. Olemme tehneet elokuvia aiheista, jotka ovat kiinnostaneet. Enää en näkisi ongelmaa tehdä dokumenttia ihmisistä”, Vartiainen tuumii.

ENITEN ihmisiä on ollut Puheenvuoro-dokumentissa (2017), joka on leikattu Tampereen kaupunginvaltuuston istunnossa kuvatusta materiaalista. Se venyi loputtomiin, kun jotkut valtuutetut kävivät viivytystäistelua raitiovaunun rakentamista vastaan loputtomilla puheenvuoroilla. Tolkuttomassa istunnossa puhetta johti Sanna Marin, joka on nykyisin pääministeri. Usein dokumenttien aiheet kehittyvät ja henkilöhahmot elävät kiinnostavasti ensi-illan jälkeen. ”Se muistuttaa poliittista pilapiirrosta. Siinäkin henkilöt pysyvät poliitikon roolissa eikä heidän elämänsä mennä sisään. Sanoin jo silloin, että Marinista tulee presidentti tai pääministeri. On ollut hienoa katsoa, kuinka hyvin hän ohjaa korona-aikaa.”

VARTIAISEN ja Veikkolaisen yhteistyö on suomalaisen elokuvan merkittävimpiä. Heidän tuotantonsa koostuu lyhytelokuvista, joita ei osata aina arvostaa niin paljon kuin ne ansaitsisivat. Maailmalla varsinkin heidän luontodokumenttinsa ovat saaneet huomiota jo tekniikkansa ansiosta. Siitä kertoo sekin, että he löytyvät englanninkielisestä Wikipediasta mutta eivät suomenkielisestä.

Uusimmassa elokuvassaan Meren uumen (2019) Vartiainen ja Veikkolainen kuvaavat Itämeren ja maailman valtameriä. Siinä mennään välillä eläinmaailmassa vastakkaiseen suuntaan kuin hyönteiselokuvissa. ”Tongalla kuvasimme valtavia valaita lähietäisyydeltä. On ihmeellistä ajatella, että ne ovat nisäkkäitä kuten me, isossa mittakaavassa melkein lähisukulaisia. Näiden elokuvien tekeminen on ollut kuin salapoliisityötä ja retkeilyä tuntemattomassa metsässä.”

VARTIAINEN ja Veikkolainen ovat tehneet yhteistyötä keskeytyksettä kymmenen vuotta. Nyt Vartiainen antaa syntymäpäivähaastattelun puhelimitse Hampurista, jossa hän asuu perheensä kanssa. Sieltä hän tekee etätöitä Oktober-elokuvayhtiön tuotantopäällikkönä. ”Olemme tehneet Pekan kanssa tauotta suunnilleen elokuvan vuodessa. Nyt meillä ei ole selkeää suunnitelmaa seuraavasta, mutta on luksusta, että ehdimme miettiä rauhassa jatkoa.”

(Osittainen lainaus Helsingin Sanomat)

Hanneksen isä Erkki kuuluu (työnimeltään) Pieksämäen – Suonenjoen sukuhaaraan ja hänen setänsä Tapio on sukuseuran hallituksessa.

Hamlet sai Tampereella rock-kuorurutuksen: lopputulos on oivaltavan hieno ja yllätyksellisiä hetkiä täynnä

Tampereen Työväen Teatterin uuden rock-musikaalin takana on Shakespearen lisäksi niin kova työryhmä, että Hamletia voi huoletta kutsua kotimaiseksi musikaaliksi, sanoo kriitikko Lauri Meri.

*Näyttelijäseurueen saapuminen Helsingörin linnaan saa prinssi Hamletin (Saska Pulkkinen) riemun valtaan. Rock-musikaalin säveltäjiin kuuluvat **Varre Vartiainen** (vas.) ja **Jarmo Saari** (oik.) nähdään näyttämöllä sähkökitaroiden kanssa kulkevana vartiomiehinä. KUVA: KARI SUNNARI / TAMPEREEN TYÖVÄEN TEATTERI*

Rock-musikaali Hamlet. Kantaesitys Tampereen Työväen Teatterin suurella näyttämöllä 5.9. William Shakespearen tragedian suomennos ja sovitus Michael Baran, ohjaus Otso Kautto, sävellys Eeva Kontu, Jarmo Saari ja **Varre Vartiainen**, kapellimestari Joonas Mikkilä, liikeidentiteetti Tero Saarinen ja Satu Halttunen, lavastus ja puvut Kimmo Viskari, valot Eero Auvinen, äänisuunnittelu Kalle Nytorp. Keskeisissä rooleissa Saska Pulkkinen, Auvo Vihro, Pentti Helin, Inke Koskinen, Suvi-Sini Peltola, Petra Karjalainen, Jari Ahola, Jussi-Pekka Parviainen, Petrus Kähkönen, Karoliina Vanne.

NYT on asenne kohdallaan.

Kun ryhtyy tekemään uutta suomalaista musikaalia, niin miksi tyytyä vähäisempään tekstipohjaan kuin draaman kuninkaan William Shakespearen tunnetuimpaan teokseen Hamlet? Tampereen Työväen Teatterin kohdalla tämä ei ole mikään uusia asia. Viimeksi Työviksessä on nähty komea sarja Sirkku Peltolan kirjoittamia ja ohjaamia musikaaleja, joista kaksi on perustunut Minna Canthin näytelmiin, ja sarjalle tulee toivottavasti jatkoa teatterin uuden johtajan Otso Kauton kaudella.

Kautto avasi johtajakautensa rohkeasti päästämällä nuoret tekijät teatterin suurelle näyttämölle tutki-
maan ilmaisunsa kantavuutta. Koronapandemia pyyhkäisi nuo pienen kohun aiheuttaneet esitykset
tieltään, mutta nyt – ikään kuin uuden alun kunniaksi – on johtajan vuoro istua ohjaajanpallille ja tuoda
julki omat visionsa. KAUTON teatterikäsityksessä korostuu selvästi joukkuepeli, mikä hyvin sopii tuoreel-
le johtajalle. Hamletia on tekemässä suorastaan harvinaisen suuri joukko eri alojen taiteilijoita, ja voi
pyhät muusat minkälainen joukko se onkaan. Lopputulos ei ole sattumanvarainen usean kokien keitos,
sillä tarjolla on samanaikaisesti mehukkaan täyteläinen ja kirkkaan tiivis esitys.

Suoranainen taiteiden riemujuhla.

William Shakespearen tragedia ei ole pelkkä hankkeen lähtökohta. Rock-musikaalissa on todella kysy-
mys Shakespearen Hamletista lähes sellaisenaan. Michael Baranin suomentama ja sovittama teksti
välittää kirkkaita ajatuksia selkeällä kielellä. Repliikejä on toki muokattu lauluiksi ja Baranin lisäksi työ-
hön on osallistunut Eeva Kontu, yksi musikaalin kolmesta säveltäjästä.

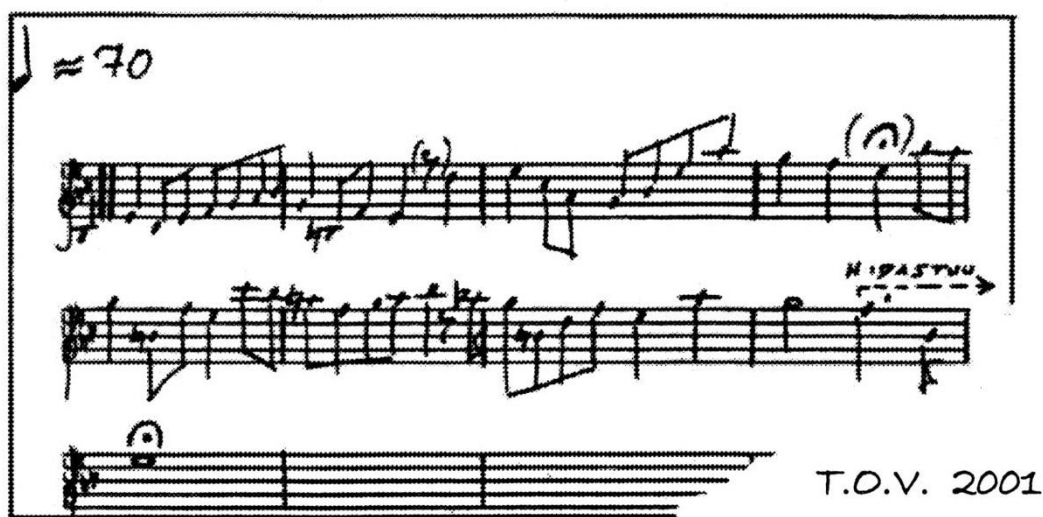
TEOKSEN kaksi muuta säveltäjää, Jarmo Saari ja **Varre Vartiainen**, ovat sähkökitaroinen oivallisesti mu-
kana näyttämöllä. Aseet tanassa tragedian tapahtumia tarkkailevien vartiomiesten lisäksi kaksikko on
saanut tehtäväkseen kuvata omalla verrattomalla tavallaan tarinan lopussa käytävän ratkaisevan miek-
kailuottelun.

Eikä esityksen muitakaan muusikoita ole kätkeyty monttuun, vaikka orkesterikorokkeet välillä nousevat
ja laskevat hautojen avautuessa ja taivaan revetessä. Kolmen säveltäjän osuutta teokseen ei ole miten-
kään eritelty, eikä se lopputuloksesta päätellen liene enää edes mahdollista. Tyyliuunnat ja aikakaudet
sulautuvat toisiinsa hämmästyttävän luontevasti. Sähkökitara alkaa kuulostaa spinetiltä ja barokkioop-
peran resitatiivista liu'utaan vaivattomasti räppiin.

Kankaan runsausta liioittelevat japanilaisvaikutteiset puvut antavat lisäulottuvuuksia esiintyjien liikkeel-
le. Lavastuselementtien avoimuudessaan ohittamaton symboliikka estää tehokkaasti teemojen
karkaamisen ja tuo teatterin suurkuluttajille mieleen varmasti monia kuvia Viskarin, Kauton ja Baranin
aikaisemmista yhteisistä töistä Kansallisteatterissa.

*Osittainen lainaus Helsingin Sanomien teatteripalstalla olleesta Lauri Meren arvostelusta. Tekstin liha-
voinnit Viestin toimituksen.*

*Varre (Tomi Harrinpoika) Vartiainen kuuluu Kiuruveden sukuhaaraan. Hän on myös säveltänyt Vartiain-
ten sukuseuran fanfaarin (Kuva ohessa alla).*

Vartiaisia työnsä ääressä – Työn kuva on muuttunut paljon jo kolmen ikäpolven aikana

Isoäitini Anna Vartiainen tutussa puuhassa käsipyökin pesussa Pisankosken Vuotjärvellä Heiskalan laiturilla 1960-luvulla. Hän halusi pestä pyykkiä vielä vanhana mummonakin kesäisin, kuten myös äitini Nurmelassa mökkilaiturillamme noin puolen kilometrin päässä.

Mummoni Anna Vartiainen oli kylän suurimman talon Heiskalan emäntä, joka synnytti 10 lasta. Lapsissa itsessään oli jo kova työ. Miehensä Antti Vartiainen hän menetti tuberkuloosin vuoksi jo vuonna 1953. Talossa pidettiin karjaa, viljeltiin heinää ja viljaa sekä kalastettiin. Oltiin pitkälti oma-

varaisia niin kuin tuohon aikaan oli tapana. Heiskalassa pidettiin kiertokoulua, jota myös äitini Kyllikki Rikkonen kävi pienenä. Ja lisäksi monilla matkalaisilla oli tapana yöpyä Heiskalassa. Työtä riitti Annalla, mutta hänellä oli myös renkejä ja piikoja auttamassa. Hän ompeli paljon vaatteita kyläläisille. Äitini valitti myöhemmin, ettei mummoni halunnut opettaa käsitöitä hänelle. Siihen ei varmaan ollut aikaa tuolloin. Kaikki lapset osallistuivat ahkerasti talon askareisiin. Anna-mummo oli tottunut kovaan enimmäkseen fyysiseen työntekoon, mutta myös pitämään joota ison talon emäntänä. Sen huomasimme kun hän halusi huolehtia meistä lapsenlapsista kesäisin Nurmelan mökillämme. Anna poltti pelikorttimme ja kielsi tanssimisen. Rakas mummo hänestä tuli siitä huolimatta. Äitimme Kyllikki Rikkosen kesäloma Postista oli vain kuukauden mittainen ja me olimme maalla koko kesän. Isämme Kalevi Rikkonen ei mökillä viihtynyt pitkiä aikoja ja häntä sitoi tiukasti työ paperikauppa- ja verstasyrittäjänä.

Kyllikki Rikkonen kirjaa rekisteriin yksittäistä kirjettä Helsingin pääpostin kirjaamossa 1960-luvulla.

Äitini Kyllikki Rikkonen teki koko työuransa 43 vuotta Postissa. Hän meni Kuopion postiin töihin jätettyään lukion käymisen kesken jäätyään luokalle jo toisen kerran. Viiden vuoden päästä Kyllikki muutti Helsinkiin ja aloitti työt pääpostissa postimerkkien myyntitiskillä. Työtä edelsi postimieskurssin käyminen. Hän myi postimerkkejä myös isälleni Kalevi Rikkoselle, joka pyysi hänet filatelisten illanviettoon. Ja siitä alkoi heidän seurustelunsa.

Meitä lapsia syntyi viisi tiuhaan tahtiin. Äidin ja isän työssä käymisen vuoksi meitä hoitivat päivisin apulaiset. Myöhemmin menimme hoitoon Ebeneserin lastentarhaan päiväksi. Kun olimme pieniä, Kyllikki teki töitä aikaisissa aamuvuoroissa kotimme lähialueiden postitoimistoissa Helsinki 50 ja 55. Myöhemmin hän meni takaisin pääpostiin ja siellä kirjaamoon, jossa työskenteli postivirkailijana loppu-uransa. Pitkäaikaisena työntekijänä hän tuurasi välillä myös pomaan. Kun olimme vielä lapsia äitini alkoi myymään Tupperwaren muoviasiastoita pitämällä kutsuja meillä ja tuttaviansa luona. Hän oli hyvä siinä ja voitti muutamia ulkomaan matkojakin myyntikilpailuissa. Tupperwaren parissa taisi pyörähtää 20 vuotta, minkä jälkeen äitini jatkoi Oriflamen meikki- ja kauneustuotteiden myynnissä koko loppuelämänsä.

Kyllikki-äitini myös auttoi isääni paperikaupassa ja teki sinne etenkin jouluisin mukkean myynnin.

Anne Kettunen työskentelee osa-aikaisena järjestöassistentina Sukeltajaliitossa ja tekee Ylen MOT-ohjelmalle suomen- ja englanninkielisiä litterointeja freelancerina Voimavakka Osuuskunnan kautta.

Oma työhistoriani on ollut paljon kirjavampi. Ensimmäinen työtehtäväni oli tuurata Kalevi-isääni Paperikauppa Päijänteessä Vallilassa kun hän kävi välillä hoitamassa asioita. Olin tuolloin 8-vuotias. Me lapset veimme Kalevin kanssa verstaan metallikehikoita niin lamppukauppiaille, HPY:lle kuin kukkakauppaankin. Ensimmäinen kesätyöni oli isoäitini Rauha Siltasen ruokalassa 14-vuotiaana ja parina seuraavana kesänä Kotisaaressa, jogurtin ja viilin pakkauksessa. Myöhemmin olin kesätöissä Pääpostissa ja Postin lajittelukeskuksessa, kuten jouluisinkin useina vuosina. Valmistuin kauppaopistosta yo-merkonomiksi 1980. Työskentelin kesällä Eila Kaisla-vuokratyöfirman kautta toimistotöissä eri paikoissa. Viimeinen kesätyöni oli ulkotsupparina = ulkolähtetäinä Suomen Kunnallisliitossa, mikä johdatti minut sinne töihin. Menin työhaastatteluun ja minut valittiin Suomen Kunnallisliiton Tutkimusosaston Rationalisointitoimiston tutkimusapulaiseksi. Työskentelin siinä 2,5 vuotta.

1983 menin myyntisihteeriksi Kontva Oy:öön, pieneen 10 hengen firmaan, joka itse toi maahan atk-tarvikkeita lerpuiista, korpuista, disketeistä=tietolevyistä alkaen aina melusuojiin ja atk-kalusteisiin. Myin atk-alan tarvikkeita ja kalusteita, hoidin puhelinvaihdetta, postitusta sekä koti- ja ulkomaan kirjeenvaihtoa. Kirjoituskone oli tuolloin pienellä näytöllä varustettu elektroninen versio. Kauppaopistossa olin jo opetellut 10-sormijärjestelmän mekaanisella koneella, joten tämäkin tuntui jo siihen nähden hienolta. Tietokoneenani toimi niin sanottu "orjapäät", jonka aivot sijaitsivat isossa Nixdorf-keskustietokoneessa. Ulkomaan kirjeenvaihto käytiin tuolloin vielä reikänauhalla ns. Teleks-koneella. Myöhemmin aloimme käyttää faxia. Tein myyntisihteerin töitä neljä vuotta kunnes etenin samassa firmassa myyntineuvottelijaksi. Työni sisälsi myös tiettyjen tuoteryhmien ostojen hallinnointia myyntityön lisäksi.

Synnytin molemmat lapset Kontva-periodin 14 vuoden aikana. Poikani Valtterin kanssa vietin kotona kaksi vuotta kahdessa eri osassa. Sitten jatkoin töitä. Hain töihin MaTaPuPu: paikallislehden -92 ja olisin päässytkin jos olisin ostanut perheeseen toisen auton. Sitä en halunnut, mutta aloin kirjoittamaan lehteen juttuja freelancerina siitä lähtien. Otin Kontvasta opintovapaata -93 ja kävin HEOn Viestinnän linjan -ja synnytin tyttäerni Stinan siinä välissä. Tein opinnot loppuun -95.

Jätin Kontvan lopullisesti -97 ja menin työharjoitteluun Ylen Radio Suomen ajankohtaistoimintukseen. Sen jälkeen olen kirjoittanut juttuja, tehnyt viestinnän pätkätöitä, videoprojekteja, erilaisia toimistotöitä ja opiskellut viestintää aina välillä, kuten vuoden käsikirjoittamista 2004 Adultassa. Kävin myös osuuskuntakurssin ja perustimme Voimavakka Osuuskunnan vuonna 2005. Sitä kautta olen laskuttanut kirjottamiani juttuja ja tämän vuoden alusta alkaen myös Ylen freelancer-työtäni.

Kun 2000-luvun puolella viestinnän töitä oli välillä vaikea, saada menin jouluapulaiseksi Postin lajittelukeskukseen ja sen jälkeen muihin sesonkeihin. Minulle tarjottiinkin työtä eri vuoroissa koneelliseen kirjelijitteluun 30 tunnin sopimuksella. Pyysin päästä yövuoroon, kun siitä sai parhaan palkan yöllisineen. Olin tottunut valvomaan myöhään saadakseni omaa aikaa kun lapset olivat vielä kotona. Tein tätä hyvinkin fyysistä työtä aluksi määräaikaisina jaksoina ja sitten vakituisena neljän vuoden ajan.

PAU Pasilan osaston puheenjohtaja sai tietää viestintätaidoistani ja pyysi minua Pasilli-lehden päätoimittajaksi. Toimitin ja taitoin lehden neljä kertaa vuodessa postityön ohessa 2012-2014. Kuusi vuotta sitten hakeuduin nykyiseen Sukeltajaliiton työhöni tenniskyynärpäävaivan vuoksi. Sen lisäksi jatkoin Ylen freelancertyötä ja Pasilan ammattiosaston lehden tekoa uudelleen vielä vuosina 2017-2019. Lopetin lehden teon kun pääsin työhön Suomen Melonta- ja Soutuliittoon toimistosihteerin 50 % työsuhteeseen, joka päättyi viime keväänä organisaatiomuutoksen vuoksi.

Kolmen sukupolven aikana olemme siirtyneet aina vain enemmän fyysisestä työstä ruututyöhön. Suurin osa työntekijöistä tekee työtä tietokoneella käyttäen kahta tai kolmeakin näyttöä joissakin töissä. Nyt koronan myötä yhä useammat työskentelevät etätöissä lähes kokonaan. Monille perheille on ollut vaikea sovittaa vanhempien ja lasten työt ja koulunkäynti kotona samoissa tiloissa. Keittiön pöydän ääressä työnteko ei myöskään ole ergonomisesti hyvä.

Itse olen siis jo pitkään tehnyt useaa työtä ja paljon töitä myös kotitoimistossa. Siksi koronan aiheuttama osittainen etätyö on ollut minulle helppoa. Myöskin työergonomiani on kohdallaan, voin vaihtaa välillä satulatuolista perinteiseen ja säätää tietokonepöytäni. Sukeltajaliiton lähikollegan kanssa olen yhtenä päivänä viikosta työpaikalla samaan aikaan. Ja tapaan myös muiden järjestöjen tuttuja työntekijöitä tuolloin Pitäjänmäen Sporttitalossa. Toimiston kokoukset pidämme Teams-ohjelman kautta, esitykset katsotaan webinaareina ja kurssit järjestetään e-oppimisympäristössä. Piakkoin litterointityötäni ei enää tarvita kun tekoäly kehittyy riittävästi tekemään sen. HUS irtisanoikin jo 150 tekstinkäsittelijää omasta organisaatiostaan. On vaikea kuvitella mitä työtä lapsenlapsemme Joonan aikanaan tulee tekemään. Työt ja työn kuvat vaihtuvat nykyisin niin kovaa vauhtia.

Anne Kettunen

Ilouutisia - Uusi Vartiaisten viikari Joonan synty kesäkuussa korona-aikaan

Pappi Esa Järvinen Malmin seurakunnasta kastoi Joonan Aatos Olavi Kettusen kotipihallamme elokuussa kauniissa kesäsäässä. Sylikummiksi tuli tyttäreemme Stina Kettunen. Kummipariskunta Toni ja Riina Kärki ovat poikani Valtterin ja hänen avovaimonsa Pilvi-Riikka Laurilan läheisiä ystäviä.

Joonan syntyi kesäkuussa 13.6.2020 Naistenklinikalla Helsingissä. Isä pääsi mukaan synnytykseen korona-ajasta huolimatta ja synnytys sujui hyvin. Kun imetys onnistui Valtteri ja Pilvi pääsivät viereiseen hotelliin vauvan kanssa kahdeksi yöksi. Hotellissa oli Naistenklinikan puolesta ympärivuorokautinen päivystys. Eli apua sai heti jos tuli jotakin ongelmia. Sen sijaan isovanhemmilla tai sisaruksilla ei ollut mitään mahdollisuutta vierailuun heti syntymän jälkeisinä päivinä koronan vuoksi.

Pääsimme mieheni Sepon kanssa Pilvin ja Valtterin luokse tapaamaan tätä uutta pientä elämän ihmettä vajaan viikon kuluttua Joonan syntymästä. Oli mahtavaa saada Joonan omaan syliinsä. Voi kuinka pienet olivat Joonan kädet ja jalat. Sen oli jo unohtanut. Sittenkin olemme tavanneet muutamana viikon välein. Joonan on jo muutaman kerran nukahtanut syliini, kuten kastepäivänkin. Viimeksi he kävivät meillä isän päivänä. Onnittelukorttina oli painettu kuva Joonan jalkapohjasta.

Kastetilaisuus pidettiin kotipihallamme Vantaalla pienen sukulaisjoukon kesken. Mukana olivat meidän perheen lisäksi Pilvin vanhemmat, sisko ja kummit. Pilvin veli osallistui tilaisuuteen siskon kännykkävideon välityksellä. Veli oli itse perheensä kanssa estynyt tulemasta, kun oli joutunut koronatestiin, eikä tiennyt vielä tulosta. Kuulin jälkikäteen, että se oli negatiivinen.

Anne Kettunen

Vartiaisten Viesti

Yhteys sukuumme

ISSN 0787-9792

JULKAISIJA Vartiaiset ry, Rek.nro 54.479, Y-tunnus 1071286

POSTIOSOITE JA LASKUTUSOSOITE

Vartiaiset ry, c/o Antti Vartiainen
Koivuniemenkatu 5 A 4, 10600 Tammisaari

PANKKITILI FI78 8000 1700 0603 54, DABAFIHH

TOIMITUS Päätoimittaja Arja Melartin
E-Mail: amelartin@gmail.com
Osoite: Lehdesniityntie 3 B 21, 00340 Helsinki

SEURAN TOIMIHENKILÖT

Puheenjohtaja Antti Vartiainen (osoite yllä)

Varapuheenjohtaja Tapio Vartiainen

Jäsenrekisterin hoito Lauri Vartiainen, Hedelmäkuja 8, 02710 Espoo
lauri.j.vartiainen@gmail.com

Arkisto Marja-Terttu Haikaravirta

Sukutuotteiden myynti Kristiina Koskivaara, Mannerheimintie 43 B 28, 00250 Helsinki
kristiina.koskivaara@gmail.com

Sukututkimus Jouni Kainulainen, jouni.kainulainen1@pp.inet.fi

DNA-tutkimus Jani Koskinen, jani.koskinen@iki.fi

www.vartiaiset.fi –sivut tuukka.puranen@gmail.com
teemu@vartiainen.eu

KOTISIVU www.vartiaiset.fi
FACEBOOK www.facebook.com/vartiaiset

Jäseneksi liittyminen ja Vartiaisten Viestin tilaaminen tapahtuu maksamalla Vartiaiset ry:n tilille jäsenmaksu 40 € (ruokakunnalta) ja merkitsemällä maksun viestikenttään jäsenen nimi ja osoite. Milloin jäsenen ruokakuntaan kuuluva muu henkilö on jo sukuseuran jäsen tai haluaa jäseneksi, merkitään myös hänen nimensä.

Lehteen tuleva aineisto ja muut lehteä koskevat asiat kirjeellä tai sähköpostilla päätoimittajalle.

PAINOPAIKKA Printek
Keuruuntie 10, 42700 KEURUU
2020